

Skatter maatte tiltale de Konservative, og det er jo ogsaa fra konservativ Side, jeg nu som Finansminister, hver Gang jeg ikke foreslog indirekte Skatter, men holdt mig til direkte, hørte Bebrejdelser for, at jeg ikke kom med indirekte Skatter. Nu klager det ærede Medlem over, at disse Skatter skal kunne komme til at virke prohibitivt; det kan ikke nytte, siger det ærede Medlem, at man gaar saa højt op — det er for Resten det samme Hensyn, som det ærede 5te landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) og jeg gjorde gældende overfor Børsskatten. Men det ærede Medlem maa dog huske paa, at disse Skatter, Tobaksskatten og Ølskatten, forhøjes ikke ved denne Lejlighed — Tobaksskatten nedsættes endda. Og at det ærede Medlem ikke vil gaa med til høj Skat paa Øl, høj Skat paa Spiritus, høj Skat paa Tobak, synes jeg, som sagt, ikke ganske stemmer med det konservative Folkepartis almindelige Program og heller ikke med dette, som ellers er ønsket fra dette Partis Side, at Luksusvarer skulde beskattes højt — og til saadanne Varer maa disse dog regnes.

Det ærede Medlem (Piper) havde med Hensyn til Tillægsafgiften paa Spiritus den Indvending, som jeg nu har hørt flere Gange ogsaa i Folketinget, at ogsaa den tekniske Spiritus belægges med Tillægsafgift. Dette er et Spørgsmaal, som blev debatteret syv lange og syv brede, tør jeg nok sige, i Fjor i Folketinget. Et æret Medlem af dette høje Ting, som den Gang var Medlem af Folketinget og Ordfører for det konservative Folkeparti, var uhyre ivrig for at bevise, at det var til Skade for Industri og Haandværk, hvis man ogsaa paalagde den tekniske Spiritus denne Tillægsafgift, og medens Forhandlingerne stod paa, kom der — det maa jeg indrømme — Adresser i stor Udstrækning fra Parfume-handlere, Snedkere og mange andre, som gik ud paa, at det var ganske ødelæggende for deres Haandværk og Forretning. Der blev da sat ind i Loven en Bestemmelse om, at i ganske særlige Tilfælde var Finansministeren bemyndiget til at eftergive Tillægsafgiften paa teknisk Spiritus. Jeg skal imidlertid her oplyse, at der ikke er indkommet en eneste Anmodning, ikke et eneste Andragende til Finansministeriet fra nogen Haandværker, nogen Industri, nogen Forretning, noget Firma om en saadan Eftergivelse. Tillægsafgiften kan dog ikke have virket særlig trykkende, siden ikke en eneste har villet gøre sig den Ulejlighed at anmode om Eftergivelse eller — for ikke at bruge dette Udtryk — har ment, at Skatten var saa trykkende, at man maatte til

Finansministeren og bede om Eftergivelse. Der blev af Ordføreren for det konservative Folkeparti i Folketinget sagt, at Grunden var vel den, at det ikke kunde betale sig at andrage, for Stempelafgiften for Andragender var saa betydelig. Jeg maa maaske herom oplyse, at Finansministeriet virkelig ikke forlanger saadanne Andragender stempelt, saa det kan ikke være Grunden. Nej, Grunden maa vel snarere være den, at Prisen paa Spiritus i Øjeblikket er saa høj, at Tillægsafgiften saamænd ikke spiller nogen Rolle. Det er mulig dette, der har gjort sig gældende, men een Ting kan jeg altsaa sige, at noget Andragende er der ikke indkommet. Hvorfor i al Verden skal vi saa gaa bort fra en Afgift, som giver en Indtægt af, som jeg oplyste, 700,000 Kr.? Der blev saa af den daværende Folketingsmand, nu Landstingsmand, gjort gældende, at det var ganske umuligt overfor Sprittens Betydning til Belysning m. v. at have denne Bestemmelse; ogsaa i saa Henseende maatte man komme ind paa Eftergivelse. Jeg kan kun sige, at heller ikke i saa Henseende har der været allermindste Anledning for Finansministeriet til Eftergivelse. Praktiseringen af Loven er gaaet ganske glat paa dette Punkt, uden at der er kommet nogen Anmodning eller noget Andragende.

Det ærede Medlem omtalte dernæst Merindkomstskatten. Jeg bliver her nødt til at berigtige det ærede Medlems Fremstilling, idet det ærede Medlem gaar ud fra en efter min Mening helt fejlagtig Opfattelse af denne Skat. Det ærede Medlem tror, at det er en Skat, der skal ramme Krigskonjunkturindtægterne. Fra det første Øjeblik, da jeg fremsatte Forslag om denne Skat — og det er jo mig, der har foreslaaet den først, hvad det ærede Medlem mindede om —, har jeg gjort gældende, at det skulde være en Skat paa de Personer, som i Krigsaarene havde haft større Indtægter — og Skatten skulde jo stige progressivt efter Indtægtens Størrelse — i Forhold til deres Indtægter inden Verdenskrigen. Jeg sejrede ikke straks med denne Anskuelse. Der blev i den første Aftattelse af Loven indsat en Bestemmelse, som ændrede dette noget. Men jeg sejrede efterhaanden helt, og det kan altid være en Tilfredsstillelse baade for Landet og for Ministeren, at vort Land er det, som først indførte en saadan Skat, og at den er blevet efterlignet i alle Lande — jeg ser nu, at det er et Punkt paa den nuværende tyske Regerings Program at faa indført en saadan Merindkomstskat, saa Tyskland kommer i alt Fald noget efter os i denne Henseende, hvis det bestemmer sig